Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 03 Duben 2025 17:34

Začnu zřejmě netypicky drobnou výtkou. Letos jsme si nemohli na stránkách **Porty** přečíst, která kapela se do kterého oblastního předkola vůbec přihlásila. Tedy – systém „přijďte, bude tu nějakých 12 (15, 30…) kapel ... a jinak nebuďte moc zvědaví…“, což na popularitě předkol jistě nepřidá. Ale konec konců, předkola byla na webu **Porty** vždy v sekci „Pro soutěžící“, nikoli „Pro návštěvníky“. A naše šéfredaktorka na mé stesky asi správně odpověděla: „A co myslíš, přišlo by kvůli zveřejněným účinkujícím víc diváků?“ Dobrá, tak jsem se tedy letos vydal naslepo na obě pražská předkola a nelituji toho, protože jsem určitě slyšel několik budoucích vítězů Porty, že… ? Nebo jsem aspoň viděl, že zájem o Portu neutuchá: 32 přihlášených účastníků (dva nakonec nedorazili pro nemoc), to je setrvale velmi dobré.

Slyšeli jsme devatenáctiletou Terezu Rycheckou i (hned po ní) pět zralých pánů z kapely Mr. Epilog s celkovým věkem 305 let. Slyšeli jsme celkem 16 písničkářů a písničkářek (tedy více než polovina položek! Letos individualismus opět mírně navýšil…) i sbor Molydury čítající 30 – 35 členů (fakt byli tak natěsnaní, že se to nedalo spočítat; možná největší těleso v dějinách Porty… nemáte někdo relevantní údaje?). A slyšeli jsme 14 postupujících do pražského finále i ty ostatní, pro které konferenciér **Petr Bohuslav** neustále opakoval: „Na Portě jsme přece proto, abychom si tu zahráli, není důležité, jak se umístíme…“ Dobrá, ale začnu se pro tuto chvíli zabývat těmi postoupivšími a dovolím si je seřadit podle abecedy:

2 + 1: Trio dvou bratrů hrajících na kytary a zpěvačky. Prostě příjemný, nikterak mimořádný folk. Prezentováno i tím, že se skvělým provedením zahráli Dvořáčkova a Vančurova *Dezertéra*. Málokdo tu letos hrál převzatý hit…
Blondýna: Bez váhání na postup. Jedna z nejzkušenějších a nejproslulejších uchazečů. Byla nervózní ze zařazení „angažované“ písně Prostě jít, Dobrá, mírně to z ní čouhalo, ale celkový dojem spíše pozitivní a určitě body za snahu.

Hackatón: Pánská, dejme tomu folkrocková kapela, určitě ne (projevem) začátečnická, ale spíš ji věštím až světlou budoucnost. Dost nevyrovnaná výkonem, ale i záběrem. Od depky *Výletnická I* po trampcountryovou baladu *Vzteklej Ben* s dramatickými (i když s nadhledem) recitativy…

Jana P. S.: Nádhera, nepřekvapivě jeden z vrcholů obou předkol. Na sólovou dráhu vykročivší excelentní zpěvačka s (částečně) písničkami z předpředloňského alba Ode zdi ke zdi, (autoři jako Zdeněk Vřešťál nebo dvojice Dušan Vainer/David Konopáč) a excelentními spoluhráči, jako je ex-kolegyně z Pětníku Alena Čápová nebo foukačkář Vašek Spurný a další (elektrická kytara, baskytara, cajon).
Jirka Čevela: Jediný mezi všemi písničkáři, který nehrál na kytaru. Skutečně excelentní akordeonista, dobrý zpěvák a slušný autor; aspoň na první poslech jeho písničky zněly dost slušně.
Klid-M: čtěte „k lidem“. Písničkář s ptačím pérem za kytarovými kolíčky, se slušným a „neklidným“ tenorem, obyčejným beglajtem, dost banálními písněmi a celkovým projevem tendujícím k akustickému popu.

Kozyband: „Hurá, bude bluegrass!“ těšili se někteří mí kamarádi, když viděli kapelníka, pana Kozu s banjem (tedy přesněji, dvěma, bluegrassovým a oldtimovým). Nakonec se jednalo o band, který neslul příliš špičkovými výkony, ale zato vcelku osobitým soundem. Na oldtime banjo nakonec nehrál vůbec clawhammer, ale přitom všechny známé songy (*Ruby, Are You Mad* , *Sake of the Sound, Angelina Baker*) trochu oldtimově laděné byly. A hlavně byly zahrané se značným citem, žádné táborákové pojetí. Navíc kapela těžila ze změny žánru.
Listopad: Mladé trio, dva akustičtí kytaristi a cajonista v širácích, původem punkáči, kteří se dali na FCT. Zachovali si úžasnou jiskru, trochu legrační způsob tvorby kytarových sól, ale celkem silné melodie už mně přišly docela v žánru usazené.

Michaela Šedivá: Mladá písničkářka z Nového Ranska u Ždírce nad Doubravou stavějící svůj

status na „já jsem obyčejná vesnická holka“. Hezký zpěv, písně holčičí a průměrné, ale jakési charisma se jí rozhodně upřít nedá.
Molydury: Velice zajímavá záležitost. Veliký smíšený sbor doprovázený kombem (klávesy, baskytara, bicí) a dirigovaný (a vedený) Terezou Staňkovou, velkou osobností, co se týče sborového zpěvu, skladatelkou, aranžérkou. Veškerý repertoár (prostě písně, takové trošičku vážnohudební…) z pera sbormistryně, skvělé provedení, u mě jeden z vrcholů. Ale současně chápu slyšené výhrady: „je to těleso na Portu?“
Petra Žalmanová a Richard Rezek: Dvojic tentokrát příliš nebylo, tato byla od pohledu, od poslechu i od paměti zkušená. „Jak“ byla jejich hlavní devíza; „co“, tedy písničky, byly takové cekem běžné, nevymykající se…
Slávek Maděra: Zkušený písničkář a hlavně hudební producent, velmi slušný tenor, slušný kytarista, hezky to hrnul; písničkář takový průměrný, což rozhodně neznamená špatný. Prostě osobnost, nad kterou nikdo asi moc nepochyboval.

Šunďák trio: Vladimír Šunda – Šunďák (+baskytara a virbl) – muž, který ví, jak zmáknout řadového posluchače i porotce. Tentokrát to vzal přes polku (třetí song byl swingový a mnohem lepší) a všichni byli nadšení: „vždyť je to jak Hop Trop!“. Ano, popsané umění si fakt osvojil; odhaduji, že jeden z favoritů pro pražské finále.
Thea & Coming Out: pro mě absolutní vrchol pražských předkol. Druhá ze soutěžících sestav úžasné Terezy Staňkové; tentokrát nedirigovala, ale zpívala (samozřejmě vlastní písně). „My jsme „šanson-blues-jazz-folk“ uvedli se – a byla to pravda, ale celková vůně byla taková, že to rozhodně nijak zle nevyčuhovalo, bylo to přijatelně folkové a dokonalé. Hudbou, zpěvem, instrumentálními výkony, celkovým pocitem… Tak to jsou postupující, které můžete slyšet na pražském finále, opět ve Spolkovém domě. Ale ještě nám zbývá více než polovina účastníků, ke kterým bych se měl rozhodně aspoň zrychleně vyjádřit. Tak v tuto chvíli zapojím svoje preference: Kdo se mi fakt líbil a nepostoupil.

Inženýr Vladimír: Zkušený písničkář z okruhu Osamělých písničkářů, kdysi dávno pro mě taky otázka, co mi to říká, ale během let se zlepšující a zlepšující. Dvě písně strašně krátké a jedna strašně dlouhá, ale všechny silné. Pro mě asi s Blondýnou nejlepší z opravdu mnoha zúčastněných písničkářů.
Šílený Fridrich: Takové malé Majerovy brzdové tabulky, kapela, která je obsazením, zaměřením a atmosférou docela připomíná. Skutečně ne až tak silná, opravdu jen zmenšenina (i když asi nijak úmyslně a vypočítavě), ale na dobré umístění v pražských předkolech by to podle mě stačilo.
Mr. Epilog: Myslím, že kdybych byl pražský folkový diktátor, že bych si i pro třetí nepostoupivší položku místo našel, a byla by to tato lehce folkrocková sestava, která tvrdila, že jejich vzory

jsou – mimo jiné – o mnoho mladší Mumford & Sons. Dva z nich velmi slušně zpívali, hráli tak nějak šul-nul, ale bylo slyšet, že jsou všichni otřískaní celoživotním hraním (byť ne zřejmě ve špičkových sestavách) a písničky měly nikoli úžasné, ale příjemné. Na jejich vizuálu jsme se u nás u stolu shodli: tři lékaři, mafián a jeho bodyguard. :-)

No a zbývá 13 položek, z toho deset písničkářů a písničkářek. Co říct? Jako vždycky: jako písničkáři to máte těžší: musíte mít mimořádně kvalitní písničky nebo neobvyklou originalitu, abyste se vyrovnali bohatší muzice kapely. Zkuste si najít kamarády: muzika je radost a muzika třeba v pěti je pětinásobná radost. Z nepostoupivších písničkářů mě asi nejvíc zaujal **Zorin Vergos**, který měl příjemný „šafránovský“ projev; i hlava jeho druhé písně „Babiše do koše, stejně jako Miloše,“ mně připadala trochu hutkovská. A píseň nebyla tak prvoplánová, jak tu vypadá, ale skvělá určitě taky ne. Nebo **Michael Hrdý**, který slušně ovládal looper. Nebo **Kateřina Schejbalová**, která měla nádherný hlas, ale bylo slyšet, že s ním je zvyklá zacházet spíš akademicky, než zpívat písničky na Portě. Ostatní písničkáři se jmenovali **Daniel Podnecký (Ze-Mě)**, **Prší** (ten Prší, fakt), **Sváťa Vacek**, **Petr Fejk** l (proslulý zejména tím, že se nenechává ozvučit), **Dita Kalašová**, **Zpívající profesor Michal Hajcman** (zpívající tématicky výhradně o houbách) a **Tereza Rychecká**. Zbývající účastníky tvořila dvě dua: příbramský **Knírek** a dvě mladá děvčata zvaná **Eivlis**, jedna za dvou výhradně anglicky zpívajících sestav s příjemným projevem. A jedna kapela – **Rychlí koně** (psali se jako **Rychlý koně**, tak možná to myslí tak nějak jako Epydemye; omlouvám se, jestli jsem jim zničil fór). Jejich mainstreamový folk nebyl ani moc rychlý, ani moc zajímavý, ale měli slušnou zpěvačku. Jo, abych nezapomněl, vítězem diváckého hlasování se stal písničkář

Klid-M

.

To bylo všechno, co jsme mohli slyšet. Kdo porotoval a uváděl, jste si přečetli v již vyšlém přehledu. Minimálně jednu událost chci ještě zmínit: bývalo zvykem, a někde možná ještě je, že když se porota odebere k poradě, tedy po poslední soutěžní položce a před vyhlášením postupujících, hrají hosté. Tak ti se na pražských předkolech nevyskytují už dlouho, ale letos je nahradilo něco, co mě potěšilo asi ještě víc. Frontman tria 2+1 vytáhl kytaru a spustil Hop trop, Brontosaury… a všichni čekající muzikanti se přidali… krásné to bylo. Mimochodem přišlo mně, že tentokrát nikdo nikam příliš neprchal, sál byl stále plný muzikantů poslouchajících své kolegy… hezká atmosféra byla letos na pražské Portě. A za obě ta předkola velké díky **Amunce Navrátilové**, všechno zařídila, nachystala, zvládla a měla to letos hodně těžké; byla na to po smutném odchodu Lochnesse sama. Tak nezapomeňte přijít na pražské finále: bude na stejném místě **25. dubna** a určitě se Vám bude líbit.

Pražská předkola Porty, 28. a 29. března 2025, Spolkový dům Praha - Stodůlky

Fota: Renata Králová